

“Один необачний крок – і можна провалитися у “пекло”

Розмова із Василем Дудієм – старшим пожежним пожежного поїзда Хриплин

Щаслива та людина, яка знаходить справу свого життя – каже народна мудрість. На всі 100 відсотків цю тезу своїм життєвим прикладом підтверджує Василь Іванович Дудій – пожежник за покликанням, який встиг побувати і зв'язківцем, і навіть копачем золотої руди.

Народився Василь Іванович у селі Антонівка Тлумацького району Івано-Франківської області. Батьки на залізниці не

Людина такої вдачі, як Василь Іванович, завжди рухається вперед. Тож робота пожежника, як виявилось, була наче для нього створена. Адже вогнеборці – особливі люди. У будь-який час доби, за будь-якої погоди вони, ризикуючи життям, виконують свою роботу. Люди цієї професії на власному досвіді знайомі із важкою втомою, але вони не знають слів “не можу”. Вони повинні знати правила надання першої медичної допомоги, вміти працювати на висоті, мати міцну психі-

“Вогнеборці повинні знати правила надання першої медичної допомоги, вміти працювати на висоті, мати міцну психіку і таку рідкісну рису, як стресостійкість, адже доволі часто під час пожежі події можуть розвиватися швидко і непередбачувано. Необхідно мати високу витривалість та фізичну силу. Тому опановують цю професію люди виняткової рішучості, сміливості та відповідальності, які мають твердий характер, силу волі, чітку координацію рухів, швидку реакцію, уміння швидко аналізувати ситуацію...”

працювали, та й він не планував ближчого знайомства з “колією”. За освітою Василь Іванович – зв'язківець, тож 20 років працював у Львівському спецуправлінні №472. Вочевидь, працював би там до пенсії, але кінець 80-х років скорегував життєві дороги. Підприємства почали занепадати, перестали виплачувати зарплату. Така ситуація його аж ніяк не влаштувала, тому доля закинула його із Прикарпаття у далекий суворий Сибір.

– Цілий рік працював поблизу Магадана, на золоторозробних ділянках, мив там золото, – розповідає Василь Іванович. – Природа там – неймовірної краси. Влітку сонце світить так, що без сонцезахисних окулярів неможливо вийти на вулицю, а взимку снігу намітає майже із людський зріст. І куди не глянь – ліс. Тепла пора року там триває всього три місяці, решта часу – зима.

Мити золото не так легко, як здається, хоча працювали ми на спеціальному устаткуванні. Літня пора коротка, тому робота тривала від зорі до зорі. Екскаватор подає породу у спеціальне устаткування, де вона проходить кілька етапів очистки. Крупні камені відходять на першому етапі, а далі під струменями води промивається дрібніша піщана порода, яка власне і містить золото, яке, зазвичай, трапляється у вигляді золотого піску, а великі тяжкі самородки трапляються надзвичайно рідко, це тільки у фільмах їх знаходять. Золотий пісок у 17 разів важчий за воду, тому на кінцевому етапі очистки осідає на спеціальні килимки. Доступ до цих килимків мали тільки так звані інкасатори. За зміну ми напивали від 100 до 500 грамів золота. Щоправда, півкілограма – це велика удача. Тяжко було працювати, але й заробляли ми пристойно, порівняно із зарплатами на Прикарпатті.

Проте у 1991 році залишатися працювати там не було сенсу. Гроші швидко знецінювалися. Крім того, робітникам почали виплачувати заробітну плату продукцією. Щоправда, не золотом, а, наприклад, телевізорами. Тому Василь Іванович вирішив повертатися додому.

Повернувшись на Батьківщину, тривалий час займався господаркою.

ку і таку рідкісну рису, як стійкість до стресів, адже доволі часто під час пожежі події можуть розвиватися швидко і непередбачувано. Пожежник повинен бути фізично сильним і витривалим. Тому опановують цю професію люди виняткової рішучості, сміливості та відповідальності, які мають твердий характер, силу волі, чітку координацію рухів, швидку реакцію, уміння швидко аналізувати ситуацію... А ще необхідно мати міцне здоров'я. Не випадково рятувальники стверджують, що пожежник – не професія, а стан душі.

Загартований Сибіром, Василь Іванович у 1995 році вирішив освоїти професію пожежника, адже саме тоді у пожежному поїзді станції Хриплин була вакансія. Без особливих труднощів після тримісячних курсів він успішно склав іспити і нормативи з фізичної підготовки. З того часу минуло вже 17 років, але ще не було випадку, щоб старший пожежний пошкодував, що обрав цю професію.

– Щоразу, коли трапляються пожежі,

“Тренуюся в газодимокамері, облаштованій у рефрижераторному вагоні в пожежному поїзді станції Коломия. Це – приміщення з перешкодами, які потрібно подолати в умовах повного задимлення і в темряві. Щоразу лабіринт міняється, і треба знайти інший шлях в кінець вагона, щоб врятувати людину. Операція з “порятунку” відбувається під крик людини, який імітується технічними пристроями. Тому кожен раз є хвилювання, адже, попри розуміння, що це лише навчання, усвідомлюєш, що така ситуація може повторитися в реальному житті.”

дружина з донькою хвилюються і переконують мене залишити роботу. Я розумію, що вогонь – стихія дуже небезпечна, але як я можу звільнитися, якщо це вже – справа мого життя?! – розповідає Василь Іванович. – Я не можу сказати, що виїздив на пожежі було багато, але коли пожежний поїзд виїжджає, то це завжди серйозні випадки. Пригадую, найважче було гасити пожежу поблизу Ожидова, коли горіли цистерни із жовтим фосфором. Проте не легше було і на станції Івано-Франківськ, коли горів склад із папером. Там гасили полум'я, доводилося

“Щоразу, коли трапляються пожежі, дружина з донькою хвилюються і вмовляють залишити роботу. Я розумію, що вогонь – стихія дуже небезпечна, але як я можу звільнитися, якщо це вже – справа мого життя?!”

ходити по бухтах із папером, які вже зайнялися. Зробивши один необачний крок, можна було провалитися у саме “пекло”... Через такі ситуації професія рятувальника вважається однією з найнебезпечніших у світі, а на залізничному транспорті й поготів, оскільки тут є чимало пожежонебезпечних вантажів, цистерни з нафтопродуктами та іншими легкозаймистими рідинами, хімікати та ін.

у рефрижераторному вагоні в пожежному поїзді станції Коломия. Це – приміщення з перешкодами, які потрібно подолати в умовах повного задимлення і в темряві. Щоразу лабіринт міняється, і треба знайти шлях в інший кінець вагона, щоб врятувати людину. Операція з “порятунку” відбувається під крик людини, який імітується технічними пристроями. Тому кожен раз, звичайно, хвилюєшся, адже, попри розуміння, що це лише навчання, усвідомлюєш, що така ситуація може статися в реальному житті.

Щодо фізичного стану, то тут нема поблажливості щодо віку пожежника, усі повинні відповідати вимогам фізичної форми. Для цього проводимо заняття з фізпідготовки. Окрім того, відбуваються змагання з пожежно-прикладного спорту. Якщо щодня не навантажуватися фізично, то на пожежі буде надзвичайно складно, а там треба викладатися на всі 200 відсотків.

Та, попри всі труднощі роботи, на дозвіллі у Василя Івановича є приємні клопоти. От, наприклад, годівля коропів. На території пожежного поїзда є невеличке технічне водоймище, у яке завзятий рибалка Василь Дудій разом зі своїми колегами запустив маленьких коропців.

– Я дуже люблю рибалити, – розповідає пожежник. – Нерідко на річках чи інших озерах мені трапляються невеличкі коропці, десь грамів на 50 чи 70. Таку рибину я випускаю в наше озерце. Зараз вже маємо коропів десь по півтора-два кілограми. Але розводимо їх не для промислу, а виключно для релаксу.

Дмитро ПЕЛИХ
Фото автора

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської
залізниці та дорпрофсож
Ресстраційне свідоцтво
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАЩАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Кореспонденти:
Орися ТЕСЛЮК.....226-32-03
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Дмитро ПЕЛИХ.....226-36-23
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Богдан ЮРОЧКО.....226-59-27
Коректор Андрій КОСЮРА.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80

**Львівський
ЗАЛІЗНИЧНИК**

Адреса редакції: 79000
м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua
ГС ДТГО “Львівська залізниця”
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ “Експрес-Банк”

Індекс газети 30223.
Виходить щоп'ятниці.
Тираж 36 682.
Замовлення 1060.
Зверстано у комп'ютерному центрі
редакції газети “Львівський
залізничник”.
Комп'ютерна верстка
Антоня БЕГЛЯРОВА 226-38-15.
Склад редакційної колегії:
Ігор Парашак, Андрій Везденко, Орися
Теслюк, Галина Квас, Олександр
Гершуненко.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.
Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції.
Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються.
При цитуванні посилання на газету “Львівський залізничник” обов'язкове.
Газету віддруковано у “Видавничому Домі “Високий Замок”.